

Zaklíněná beznaděj

Tereza Malá

2.místo v kategorii do 15 let

Tmavovlasá dívka se na sedadle zavrtěla a poté nejistě vykoukla zpoza knížky. Na zemi pár kroků od ní seděla parta pěti lidí. Tři z nich byly její spolužačky, blízké kamarádky, zbytek byli kluci, se kterými nechtěla mít ani za mák nic společného. Hráli karetní hru prší. Konverzovali, smáli se, vůbec si nevšimli, že je s neurčitým výrazem pozorovala. Bodlo ji u srdce, několikrát. Možná chtěla hrát taky. Plíce jakoby se jí zaplnily něčím těžkým, objemným. Silně si skoukla ret a přesunula svůj pohled jinam, konkrétně na spícího pána usazeného na sedačkách naproti. Proč se mě nezeptali, jestli nechci hrát taky? Tahle otázka se jí zaryla do mozku a mermomocí se tam držela. Nedokázala se vrátit ke čtení textu, jenž před sebou měla. Znova se na skupinku po očku podívala. V tu chvíli vypadali tak bezstarostně, pomyslela si. Jakoby se dokázali soustředit právě na ten okamžik, kdy se měli fajn. Jeden ze spolužáků k ní náhle zvedl oči. Téměř okamžitě strčila hlavu zpátky do knihy a snažila se tvářit nevzrušeně. To bylo něco, co ji odjakživa šlo. I když se všichni kolem smáli a nechávali se unášet momenty štěstí, pokaždé zesmutněla a nasadila masku, plná vědomí, že nic z toho není skutečné. Možná proto se mě moje nejbližší kamarádky nezeptaly, jestli se náhodou nechci přidat. Připadám jim odtažitá, bály se, že odmítnu. Ale, za pokus by to přece stálo, ne? A navíc, ona by neodmítla, nebo se o tom právě aspoň snažila přesvědčit.

Čím víc však přemýšlela, tím víc se jí žaludek stahoval ze závěru, ke kterému docházela. Chtěla si k té skupince sednout, popadnout karty a chovat se normálně. Jenže si začala uvědomovat, že kdyby se ji doopravdy zeptaly, jejich nabídku by nejspíš odmítla. Nedokázala by tu společnou chvíli prožít tak jako oni a to by ji šířalo. Jednou budou s úsměvem na tváři vzpomínat, jak na školním výletě na zemi vlakového nádraží hráli karty a ona... Kdyby ji nabídli, ať se přidá, přemýšlela by, proč sakra odmítla. Jenže oni nic takového neudělali a tak bude místo toho přemýšlet, jestli by vedle nich vypadala taky tak šťastně. Nikdy si nepřizná, že by jejich nabídku nepřijala.

Tmavovlasá dívka se cítila tak osaměle. Na vlakové nádraží se snažila nemyslet. Přece se nic tak hrozného nestalo. Jenže stalo. Hluboko v ní se něco pohlo. Koukala na oblohu posetou světélkami. V pozadí slyšela hlasy ostatních. Ona si však našla pokojné místečko, místo toho aby s nimi byla. Nikdo se po ní zatím nesháněl. Nikomu nepřišlo divné že chtěla být sama, protože byli zvyklí. Ale ona nechtěla. Chtěla jít za svými spolužáky a společně s nimi si užívat výlet, poslední výlet základní školy. Utěšovala sebe samu, že je to tak v pořádku, že je dobré mít čas sama pro sebe, kdy člověk může přemýšlet, uvažovat, zvláště v takovouhle krásnou noc. Nač ji plýtvat zbytečným tlacháním? To byla věc kterou si neustále opakovala. Nepřála si však nic víc než se zvednout a jít si užívat. Jenže nemohla. Něco uvnitř jí ji to nedovolilo a ona byla

příliš unavená na to, aby se tomu vzpírala. Náhle zaslechla neobvyklý zvuk. V mírném leknutí sebou trhla a natočila hlavu k místu, odkud vycházel. Byly to dveře, které se otvíraly. Její kamarádka z nich vystrčila hlavu. Tmavovlasá dívka ji věnovala mírný úsměv. Byla ráda, že za ni přišla, ačkoli to nevěděla, ačkoli ji to ta věc nedovolovala. „Co ty tu?“ Zazubila se na ni spolužačka. „Koukám na hvězdy.“ Odpověděla popravdě. Její spoléčnice otevřela dveře dokořán a na krok vyšla ven. Najednou se však zarazila a věnovala své kamarádce zděšený pohled. „Vždyť úplně mrze!“ Vykřikla už z bezpečí penzionu. Kývla hlavou dovnitř. „Chtěla jsem jít na chvíli za tebou, ale to bych měla omrzliny. Jdu zpátky do společenské místnosti, pojd taky.“ Buch. Buch, buch. Nic. Dívčino srdce rázem udělalo přesně tohle. Na moment zastavilo. Chtěla jít donitř? Svět jakoby se zpomalil, když ji hlava začala šrotovat na plné obrátky. Nemá to cenu. Nechoď. Je ti lépe samotné. Nezasloužíš si to. Pochybnosti, které ji kroužily hlavou nebyly ničím víc než trýznivými myšlenkami, jenž si ona sama za těch několik měsíců vytvořila. Zakořenily v ní a bylo jen na ni, aby je porazila. Jenže k tomu neměla potřebnou sílu. Byla už z toho všeho unavená. Zmohla se jen na pouhé přikývnutí. Přikývla, vyjádřila souhlas. Zvedla se a jakoby to nebyla ona, když šla ke dveřím a následovala svou přítelkyni. Hlasy se na ni shlukly jako supi. Jak myslíš. Ty jiné, ty z reálného dění, se přibližovaly a než se stihla nadát, stála ve společenské místnosti, obklopená lidmi. Trhaně se nadechla. Byla tu, stála tu. Šla se bavit. Společně s kamarádkou se usadily k hloučku lidí. Tmavovlasá dívka nedala znát jedinou emoci, když se snažila v křesle najít pohodlnou polohu. Je to v pohodě. Ujišťovala samu sebe. Ale bylo příliš pozdě a ona byla příliš slabá. Chvíli ji trvalo, než se dokázala vtáhnout zpět do reality. Míň než chvíli ji trvalo, než se ocitla zase zpátky ve své hlavě. Uvězněná. V klíně si začala mnout prsty. Křup. Nedokázala dění okolo ni pořádně vnímat. Jediné co viděla, byly známé tváře, radující se tváře ze společné blízkosti přátel. Svráštla obočí. Jsou tady a teď. Uvědomila si. Nedělají si hlavu s minulostí, ani budoucností, ani čímkoliv jiným, proč taky? Prostě si povídali. Ona to taky zvládne, říkala si. Opak byl pravdou, nezvládne. Hodila si nohu přes nohu a v pravidelných kruzích začala hýbat kotníkem. Pomalu rozeznávala hlasy svých spolužáků. Tenhle večer si užije, umínila si. Bude na něj vzpomínat stejně jako její spolužačky na hraní prší na vlakovém nádraží. S radostí a vědomím, že jednou byla šťastná, bezstarostná. Jenže cosi v ní se už natahovalo a bylo připravené ji stáhnout zpátky. Nenechat ji vydechnout, nechat ji nabrat síly, nenechat ji užít si ani jediného pitomého okamžiku. Někomu něco řekla. Co to bylo? Nevěděla. Ale očividně to onoho člověka rozesmálo, v dobrém slova smyslu. Snad. Nedokázala to, nedokázala být plně vnímat. Začínalo se ji dělat mdlo. Nezvládneš to. Samotné ti je líp. Nemělas sem chodit. Je to tvoje vina. Jakoby to ani nebyly její myšlenky, které se ji nezastavitelně valily hlavou. Ona to ale nehodlala vzdát. Semkla ruce v pěst, až se jí nehty zaryly hluboko do kůže. Byla tady a teď a nehodlala si tenhle okamžik nechat ukrást, nehodlala si ho nechat ničím ani nikým zničit. Seděla v křesle, kolem ní byli její přátelé, dokázala první krok, přijít sem, zvládne druhý, to si neustále opakovala. Statečná. Dveře ven z mysli se však zabouchly a ona ztratila klíč. Ať chtěla onen okamžik polapit a užít si ho jakkoliv, nezvládne to. A tak se její odhodlání začalo bortit. Postupně od základů. Nejprve se ji začaly potit dlaně, pak přišel třes a nakonec se ji udělalo tak blbě, že se musela vypoťacet z místnosti rovnou na záchod. Celou dobu však zachovávala ledově klidnou masku, aby za ní nikdo nešel. Dokážu to sama. Když pak objímala záchodovou mísu, bylo ji jedno, že to nezvládla. Snažila se. Ale ta věc uvnitř ní bude ničit a ničit, a nakonec se nespokojí jenom se vzpomínkami. Nakonec zničí ji samotnou.